

Forord

Lige fra det første afsnit i indledningen til denne bog har jeg kunnet identificere mig med dens formål: at tilbyde mennesker styrke og håb gennem svar på nogle af livets sværeste spørgsmål.

Jeg tænker, at vi alle sammen mange gange har stået over for spørgsmålet: »Hvis der findes en kærlig Gud, hvorfor er der så så megen lidelse i verden?« Med sine personlige erfaringer med torne kommer Pablo Martinez ikke med nogen nemme svar, men giver læseren en afbalanceret, velgennemtænkt og bibelsk fremstilling af lidelsen i alle dens former.

Martinez beskriver i detaljer de torne, Paulus som Kristi efterfølger måtte leve med hele sit liv. Han forklarer disse torne som tab – hvad enten der er tale om tab af sundhed, lemmer, frihed eller et elsket menneske – og udforsker de følelser af vrede, fortvivlelse og ængstelse, sådanne tab vækker. Alt dette illustrerer han med Bibelens fortællinger om personer som Job, Jakob og David.

Han understreger nødvendigheden af at se de svære følelser i øjnene og gøre op med dem i stedet for at gemme på dem og nære dem, hvilket ofte kan resultere i anstrengte eller ligefrem brudte forhold til familiemedlemmer eller andre af ens kære. Nogen har sagt, at for at forstå andre menneskers lidelse må vi slå følge med dem på deres vej en tid, frem for at møde dem med en fortærsket bibelsk belæring, som i bedste fald bare irriterer dem. Det, lidende mennesker i første omgang har brug for, er bekræftelse og ikke forklaring.

I sine dagbøger siger den danske filosof Søren Kierkegaard: »Livet kan kun forstås baglæns, men det må leves forlæns.« Det er en dyb sandhed. Når vi ser tilbage på de svære tider i vores liv, går det ofte op for os, hvor meget vi har lært af vores prøvelser. Da jeg blev kristen, lærte jeg, at det helt afgørende ikke er, *hvad* der sker med os, men hvordan vi *takler* det, der sker med os. Her er vores eneste mulighed at stole på Gud, selv når vi ikke forstår, hvad det hele skal til for.

Pablo Martinez siger, at »vores måde at leve med tornene i vores eget liv er den bedste 'prædiken', vi nogensinde kan holde,« og bogen slutter med nogle meget bevægende vidnesbyrd, der på en smuk måde understreger denne pointe.

Jeg er sikker på, at *Torn* vil blive til stor nytte både for de mennesker, der må leve med tornene, og for dem, som ser deres opgave i at hjælpe og trøste disse mennesker.

Fiona Castle

Juni 2007

Indledning

»Vi har mistet vores gode helbred, men ikke vores glæde; vi har mistet vores hår, men ikke vores smil; de kan tage vores liv, men de kan ikke tage vores håb.« Jeg mærkede en stor alvor og overbevisning i ordene, som blev udtalt af en kvinde, hvis mand gennem flere år havde kæmpet mod en kræftsygdom. Hendes ansigt afspejlede en uendelig træthed, men ikke bitterhed; smerte, men ikke opgivelse. Hun var hårdt såret af en torn, men ikke besejret. Mens jeg lyttede til hende, tænkte jeg: »Hvordan kan denne hårdt angrebne kvinde på samme tid acceptere og kæmpe mod en ond skæbne? Kender hun en hemmelighed, der sætter hende i stand til at bære *kronisk* lidelse – i alle dens mange manifestationer – med værdighed og fortrøstning?« Pludselig fik jeg en tanke: Vores måde at leve med tornene i vores eget liv er den bedste 'prædiken', vi nogensinde kan holde. Kan man ikke med rette sige, at Jesu måde at leve med korsets torn – fra Getsemane til det øjeblik, han udåndede – er den stærkeste moralske forkyndelse i hele hans eksemplariske liv?

Denne kvindes ord og holdning opsummerer faktisk hele formålet med denne bog: at fokusere på håbets lys frem for prøvelsens mørke; at tale om sejr i stedet for nederlag; ikke at lade sig lamme af tornens gift, men derimod lade sig styrke af nådens overnaturlige modgift. Denne bog handler dybest set ikke om lidelse, men om Kristi magt, der gør os 'mere end sejrrige' i en hvilken som helst prøve. Samtidig må vi dog hele tiden holde os for øje, at herlighedsteologi ikke kan komme på tale. At være mere end sejrrig er

ikke ensbetydende med at kende en besværgelse eller et magisk ord, der kan trylle torne og deres smerte væk som i et eventyr. Sejren vindes på en vej, der har sine omkostninger, og som skal føre os til moden accept og til en erfaring af Kristi magt, der udfolder sig i vores svaghed. Når vi slår ind på den vej og følger den, forvandles vi følelsesmæssigt og åndeligt. Vi bliver aldrig de samme mennesker igen, når først vi har opdaget, at en tragedie også kan være en mulighed, at vi kan være ofre eller helte alt efter, hvordan vi reagerer i en krise, og at der er stjerner på himlen i selv den mørkeste nat.

Denne bog søger at vække styrke og håb gennem sine svar på en række meget konkrete spørgsmål. I nedenstående opremsning af disse spørgsmål antyder vi samtidig kernen i de svar, der skal gives:

- Hvilken hemmelighed satte Paulus i stand til at forvandle en svaghed til en gave? Her skal vi lære, hvordan tornen i hans kød var en konstant påmindelse, ikke så meget om hans egen *utilstrækkelighed*, men mere om Kristi fulde *tilstrækkelighed*.
- Hvad er accept, og hvad er ikke? Hvordan kan vi nå frem til en moden og bibelsk funderet forståelse af dette vigtige 'våben i kampen', der sætter os i stand til at anlægge en positiv synsvinkel på vores torn? At acceptere tornen er det samme som at nå frem til en dybfølt overbevisning om, at Gud kan bruge mit liv, ikke bare *på trods* af min torn, men også *i kraft* af min torn.
- Hvilken praktisk rolle spiller nåden i vores forsøg på at komme til rette med vores torn? Nåden er med til at om-

forme vores naturlige reaktioner som vrede, ængstelse, lavt selvværd og depression. Frem for alt er nåden summen af de overnaturlige ressourcer, der udruster os til at kæmpe i Guds kraft.

- Hvad kan vi gøre for at genfinde meningen med vores liv og undgå bitterhed? Hvad er 'lykke' for en kristen? Nåden ændrer vores syn ikke bare på tornen, men også på hele livet. Paulus lærte ikke bare at acceptere, men også at prioritere på en helt ny måde.

Lad mig slutte denne indledning med nogle personlige bemærkninger, som forhåbentlig kan mindske afstanden mellem mig som forfatter og dig som læser. Jeg har ikke skrevet denne bog 'på afstand' som et menneske, der ikke selv kender meget til lidelse. Hele mit liv har jeg selv måttet kæmpe mod en meget ubehagelig torn. Siden jeg var atten år gammel, har jeg været plaget af øjensygdommen grøn stær. Tolv gange har jeg med ængstelse og ubehag måttet gennemgå en øjenoperation. Et nedsat syn med alt, hvad det indebærer, er min uønskede 'livsledsager'. Endnu i dag, hvor jeg sidder og skriver denne bog, ser nye øjenoperationer ud til at blive påkrævede. Når jeg ser tilbage på mit liv som helhed, lige fra begyndelsen, kan jeg imidlertid klart erkende Guds trofaste vejledning og hjælp. Jeg har oplevet, at Herren altid er min hyrde, ikke mindst når jeg har måttet vandre gennem livets skyggedale. Hans skygge, den Almægtige Guds skygge, har altid været min trøst og min styrke.

I Kristus er min svaghed hans styrke. Derfor nærer jeg også fuld tillid til Guds løfte i Jakobs Brev 1,12:

Salig er den, som holder ud i prøvelse, for når han har stået sin prøve, vil han få livets sejrskrans, som Gud har lovet dem, der elsker ham.

Det er mit dybfølte ønske og min bøn for denne bogs læsere.

Pablo Martinez

Juni 2007